

ond mod Højre. Forud for en Valgkamp havde han været særlig ond. Resultatet blev, at Højremanden faldt, og Venstremanden blev valgt. Højres Spidser i Horsens mødte da udenfor Emil Bojsens Hus og knaldede hans Ruder. Hvis vi nu vilde sige, at Højre er et Parti af Rudeknusere og Kasketdreng, kunde vi sige det med samme Føje, som det ærede Medlem siger det om os.

Det forekommer mig, at hvis det ærede Medlem har sagt noget, som var kommet ubetænksomt fra ham, saa skulde han hurtigst muligt komme herop og sige: Jeg beklager, at jeg er kommet med saadanne Udtalelser, for de har intet som helst med de faktiske Forhold at gøre. Jeg ved, og alle maa erkende, at den danske Arbejderklasse er ikke en Klasse af Rudeknusere og Kasketdreng fortrinsvis. Det forekommer mig, at saadanne Udtalelser skulde Venstre-mænd mindst af alle bruge, de Venstre-mænd, som har en Fortid, der viser, at naar der var noget, som de havde kært, som de kæmpede for at bevare, kunde det ogsaa hænde dem, at de gik udenfor Loven i Værn om deres Interesser. Men den danske Arbejderklasse kan være bekendt den Maade, den har ført sin Kamp paa. Vi kan være stolte af den Maade, hvorpaa den danske Arbejderklasse til enhver Tid har forstaaet at føre sin Kamp med de Vaaben, en Kamp skal føres med, naar man kæmper for et Maal saa stort og smukt som det, Socialdemokratiet kæmper for.

Pürschel: Jeg vil gerne gøre nogle spredte Bemærkninger om forskellige af de Spørgsmaal, der har været under Debat under Finanslovbehandlingen.

Med Hensyn til Automobilloven har der fra forskellig Side dels i Pressen, dels her i Salen været talt om, at det overfor de berusede Chauffører dog i første Grad kom an paa at fastholde netop Chaufførens Ansvar. Deri er jeg naturligvis ganske enig; men vi er ad Lovgivningsvejen naaet saa langt frem, som vi kan vente at komme paa det Punkt, og derfor har jeg fæstet Opmærksomheden ved Beværterne. De driver en Næringsvej, i hvilken det offentlige har stor Interesse. Det er erkendt ved Beværterloven, og det er navnlig skarpt erkendt gennem den saakaldte Nyhavnslov. Det maa være et Krav fra Samfundets Side, at Beværterne ikke lader sig friste til at overtræde Lovens klare Forbud mod at skænke for berusede Personer, og det maa være Samfundets Ret at skærpe Bestemmelserne, naar disse Overtrædelser finder

Sted paa et Omraade, hvor det er ganske klart, at der er forbundet en særlig Fare dermed, altsaa hvor man skænker for en Mand, om hvem man ved, at han er Chauffør, og paa hvem man ser, at han er paavirket af Spiritus. Jeg er ganske overbevist om, at en saadan Bestemmelse vilde blive mødt med Velvillie fra de paagældende erhvervsdrivendes Side, ligesom den saakaldte Nyhavnslov aldeles ikke mødte nogen Uvillie fra Beværternes eller Tjenerpersonalets Side, men tværtimod blev modtaget af dem med Tak i rigtig Forstaaelse af, at det er i enhver Stands velforstaaede Interesse, at den holder de daarlige Elementer ude.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om de højeste Statstjenestemænds Forhold til Bierhverv. Det ærede Medlem Hr. Rode understregede meget skarpt den Udtalelse, jeg derom fremsatte ved første Lejlighed, da jeg havde Ordet her; og nu har jo Tilfældet foreligget, og Resultatet er vel nogenlunde givet, nu er der jo fra alle Sider Enighed om, at der har paa mange Punkter vist sig uheldige Forhold her. Men det er jo en Skæbnens Ironi, at nu, da det foreligger første Gang, og da man jo i Kraft af hele den Udvikling, Sagen har haft, maa tendere hen imod det, som er eller bliver Resultatet, saa rammer man paa en Maade, der paa en vis Maade kan beklages. Der er i dette Forhold en underlig Dobbeltthed fra det danske Samfunds Side overfor dets højeste Embedsmænd, en Dobbeltthed, som jeg finder, at Samfundet ikke i Længden kan være tjent med at bevare. Man siger paa den ene Side, at det danske Samfund har ikke Raad til at lønne disse Embedsmænd ud over en vis Grænse, en Grænse, som altid ligger meget langt under, hvad de paagældende Embedsmænd vilde kunne naa ved at stille deres Evner til Raadighed for det private Erhverv. Man forlanger af dem en vis Optræden, en Optræden, der socialt og økonomisk ligger langt over, hvad deres Lønning giver dem Evne til at klare. Og endelig stiller man det tredie Krav, at disse Embedsmænd skal i enhver Henseende være dadelfri, de skal være saa højt hævet over enhver Mistanke, at blot det, at der kan rettes en Mistanke imod dem, er tilstrækkeligt til, at man skrider ind. Nu er jeg ubetinget en Tilhænger af Renhed i disse Forhold, men jeg er paa den anden Side ganske klar over, at vil det danske Samfund paa den ene Side kræve af sine højeste Embedsmænd, at de skal leve udelukkende af den Løn, Staten giver, og paa den anden Side hævde de berettigede Krav, som paa andre Maader stilles til dem,